

Izmučen leže v posteljo. Tedaj se oglasi skozi okno jokajoč glas. Ponikvar se zavije tesneje v odejo, potegne rjuho čez glavo.

„Vražji cerkvenec!“ mrmra v blazine. Nikdar mu ni tako presedal glas zvona, ki je naznanil jutro in klical z lin: Hvalite Gospoda — — —

Oči so bile težke kot svinec, telo izmučeno, glava omotična, duša nepokojna. Kot težka zapaha zaklopijo se trepalnice — toda pod njimi ni teme — —

V nos mu udarja duh mrliški, pred okom mu plapola zubelj mrtvaške sveče. Visoko se oblizuje plamen, nemiren — bori se luč s temo, bori se dan z nočjo. Par visokih povzpevov — pred Ponikvarjem tema, noč — smrt — smrt — nič več luči — in kaj sedaj?

„Kaj sedaj? Kaj tedaj, ko ugasne tebi dan —?“ tako je zagromelo v njegovi notranjosti.

„Kaj tedaj, ko bo konec — konec — konec — smrt — smrt — smrt —?“ kričalo je venomer v notranjosti, kakor bi krokarji prhutali nad pusto poljano in v divjem letu se kosali za mrvo truplo.

Ponikvar pograbi tesneje odejo. Mrzel duh zaveje po kosteh, na čelo stopijo potne kaplje. Pogleda — obrne se — oči se znova zaklopijo — po sobi mir in tema. Njegov pogled se pogrezne v brezkončne globine. Brezdanje brezdnno zazre; v njem jezero pošasti. Strašne so, grozna žrela, luskinasta telesa, zmajeve peroti, kačji hrbti, krokodilovi zobje. Ne ve jim imena. In te pošasti se bijejo, koljejo, objemajo in stiskajo, boré se za prva mesta,

druga drugo uporabljajo — da, sedaj vidi — na dnu je bila tista — sedaj vidi novo, najstrašnejšo! Kake oči ima! Dva žareča oglja! Zmije sikajo vanjo, a bojé se njenega pogleda. To goreče oglje, te strašne oči, tron dveh satanov, da, to je Ponikvar vse videl — te oči so mu znane — — —

Nad brezdnom priplava mirna kot oblaček na nebu, jasna kot zarja — bela žena v poročnem krilu. Tudi to spozna Ponikvar.

Pogleda ga s tistimi očmi, ki so ga gledale ljubeznipolne tisoč in tisočkrat, nagovori ga z istimi ustnicami, katere je poljubil tolikrat v življenju, in bil po vsakem poljubu srečnejši mož ob strani njeni. Nagovori ga, mehko kot nekdanj:

„Poznaš to brezdnno?“

„Pekel“, zaječi polglasno.

„Ne, ni pekel! To je človeška duša!“

„Da, to so moji sovražniki — da — da —“, lažje mu je postajalo. „O, človeška zloba in zavist!“

„Pomisli, če ni to — tvoja duša?“ —

Bela žena je izginila, jezero pošasti se je raztopilo, po hodniku so se čule lahke stopinje mlade noge, stopinje Zalkine.

Ponikvar je ležal vznak, brisal si je pot s čela, oči so begale po stropu, ni vedel ali je sanjal ali je bdel. V srcu je čutil nekaj strašno grenkega, kakor pelin, in ta grenkoba mu je ugajala, ga je celo mirila in lečila njegovo bolno dušo. Vedel je celo ime tej grenki rastlini, ki je pognala sredi puste in divje poljane njegovega srca, vedel je, da se ji pravi: mea culpa! (Konec.)

Nova pesem.

Zapojem naj
milobnih melodij?
Ko srce polno je
disharmonij!

Prej dušo utolážite
miru, pravice žejno!
Miru, ki ga sovražite
tako močno, brezmejno,
pravice, ki po nji zaman

drhté zatirani trpini,
a svet sovražni kliče jim:
Ti delaj in — pogini . . .!

Strašno . . . To veste vi —
in še vprašujete:
kaj sladkih melodij
več z mojih strun ne čujete . . . ?

Leo Levič.